

JULIE CAPLINOVÁ

*Potkáme se
v Praze*

COSMOPOLIS

Julie Caplinová
Potkáme se v Praze

Copyright © Julie Caplin

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023
Translation © Ivana Čejková, 2023
Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2023

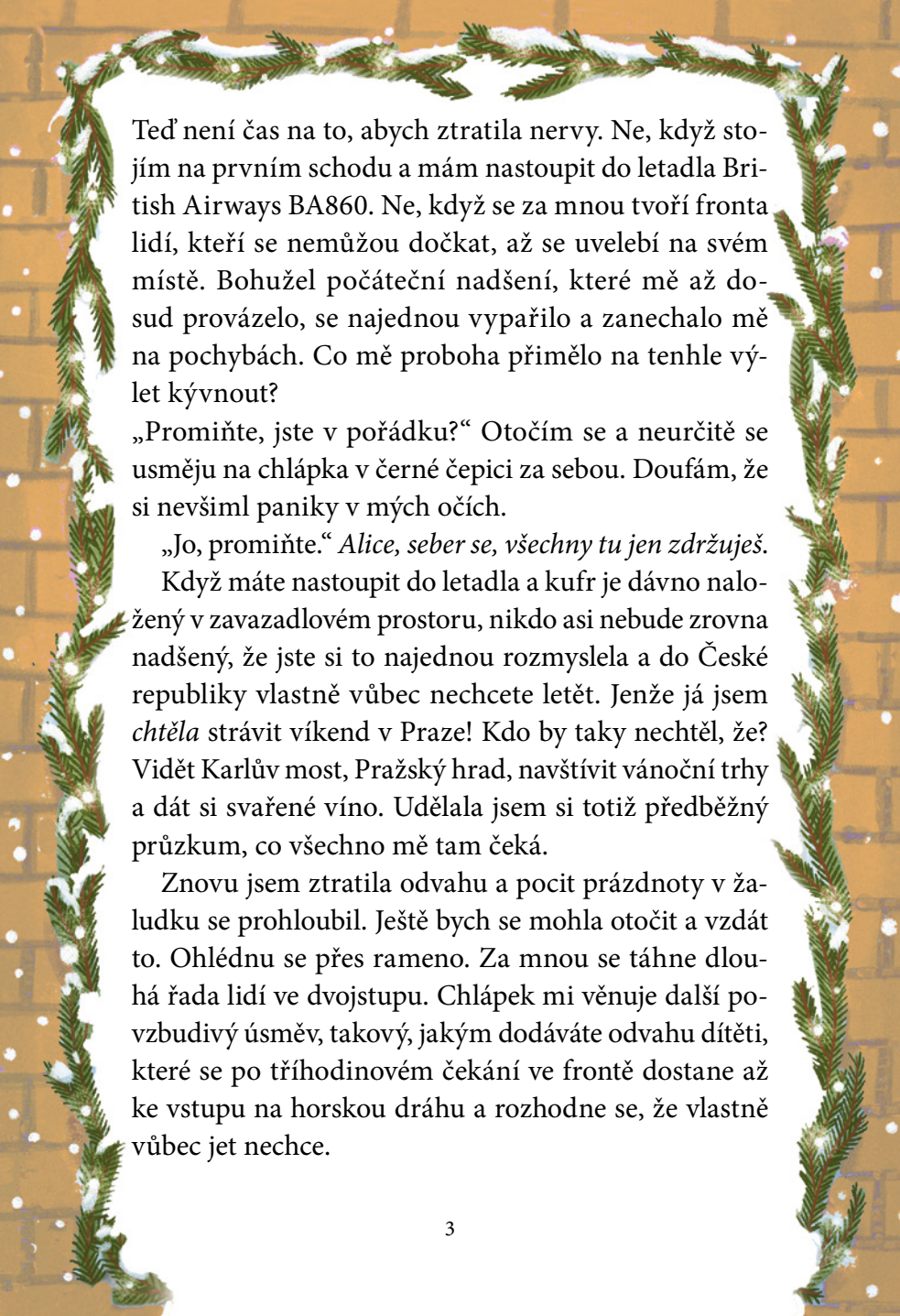
Z anglického originálu *Meet me in Prague*
přeložila Ivana Čejková

Jazyková redakce Michaela Šmejkalová
Korektury Barbora Kuklíková, Sylvie Zbraňková
Sazba TYP A, spol. s r. o., Praha
Grafická úprava obálky Eva Hradiláková
Ilustrace na obálce Kateřina Čermák Brabcová
Odpovědná redaktorka Petra Lásková

Vydala GRADA Publishing, a. s., pod značkou COSMOPOLIS
U Průhonu 22, Praha 7
Vytiskla tiskárna Iva Vodáková - Durabo, Na Stráni 1301, Čelákovice

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

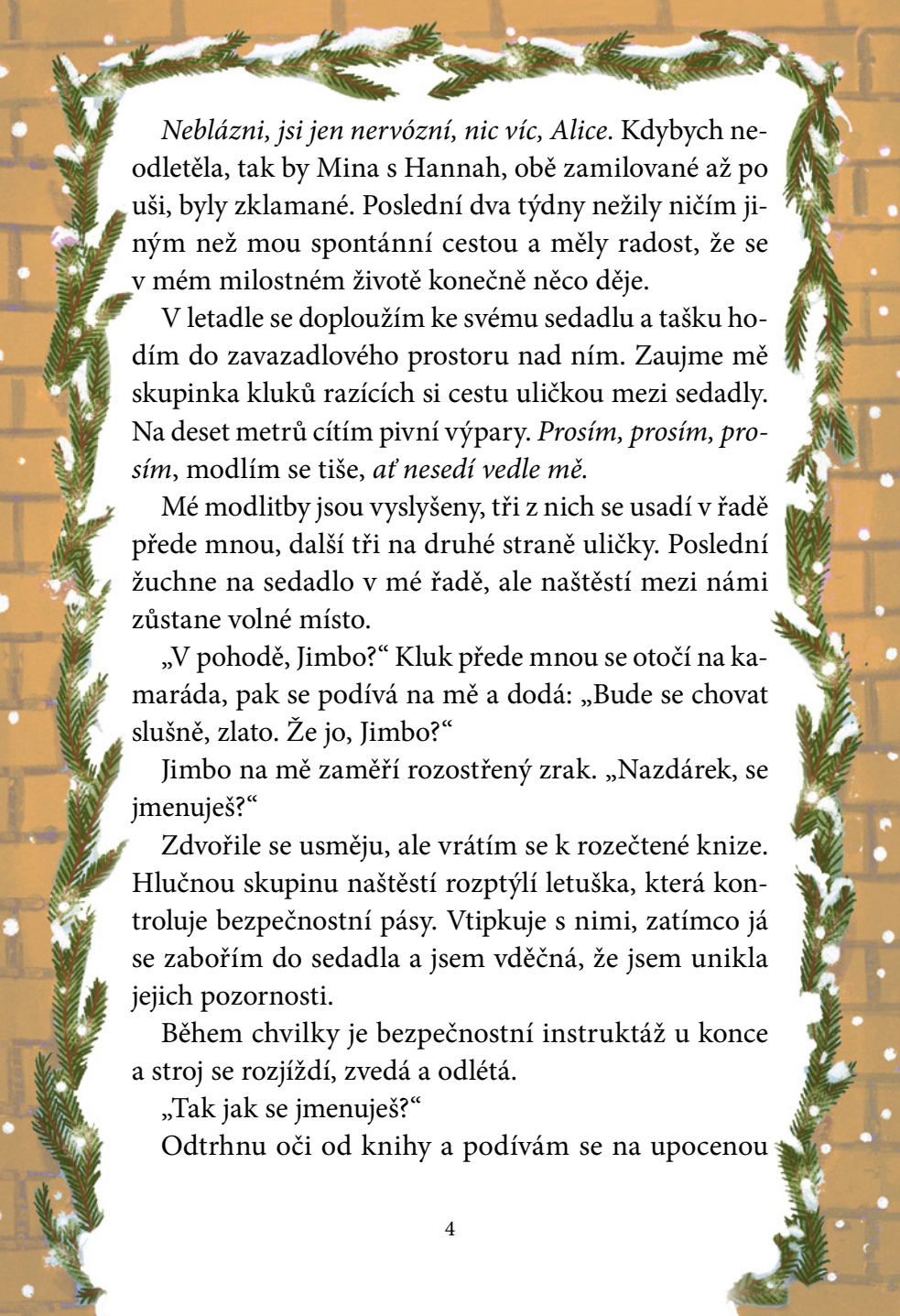
Ted' není čas na to, abych ztratila nervy. Ne, když stojím na prvním schodu a mám nastoupit do letadla British Airways BA860. Ne, když se za mnou tvoří fronta lidí, kteří se nemůžou dočkat, až se uvelebí na svém místě. Bohužel počáteční nadšení, které mě až dosud provázelo, se najednou vypařilo a zanechalo mě na pochybách. Co mě proboha přimělo na tenhle výlet kývnout?

„Promiňte, jste v pořádku?“ Otočím se a neurčitě se usměju na chlápka v černé čepici za sebou. Doufám, že si nevšiml paniky v mých očích.

„Jo, promiňte.“ *Alice, seber se, všechny tu jen zdržuješ.*

Když máte nastoupit do letadla a kufr je dávno naložený v zavazadlovém prostoru, nikdo asi nebude zrovna nadšený, že jste si to najednou rozmyslela a do České republiky vlastně vůbec nechcete letět. Jenže já jsem *chtěla* strávit víkend v Praze! Kdo by taky nechtěl, že? Vidět Karlův most, Pražský hrad, navštívit vánoční trhy a dát si svažené víno. Udělala jsem si totiž předběžný průzkum, co všechno mě tam čeká.

Znovu jsem ztratila odvalu a pocit prázdnoty v žaludku se prohloubil. Ještě bych se mohla otočit a vzdát to. Ohlédnu se přes rameno. Za mnou se táhne dlouhá řada lidí ve dvojestupu. Chlápek mi věnuje další povzbudivý úsměv, takový, jakým dodáváte odvalu dítěti, které se po tříhodinovém čekání ve frontě dostane až ke vstupu na horskou dráhu a rozhodne se, že vlastně vůbec jet nechce.

Neblázni, jsi jen nervózní, nic víc, Alice. Kdybych neodletěla, tak by Mina s Hannah, obě zamilované až po uši, byly zklamané. Poslední dva týdny nežily ničím jiným než mou spontánní cestou a měly radost, že se v mém milostném životě konečně něco děje.

V letadle se doploužím ke svému sedadlu a tašku hodím do zavazadlového prostoru nad ním. Zaujme mě skupinka kluků razících si cestu uličkou mezi sedadly. Na deset metrů cítím pivní výpary. *Prosím, prosím, prosím*, modlím se tiše, *ať nesedí vedle mě.*

Mé modlitby jsou vyslyšeny, tři z nich se usadí v řadě přede mnou, další tři na druhé straně uličky. Poslední žuchne na sedadlo v mé řadě, ale naštěstí mezi námi zůstane volné místo.

„V pohodě, Jimbo?“ Kluk přede mnou se otočí na kamaráda, pak se podívá na mě a dodá: „Bude se chovat slušně, zlato. Že jo, Jimbo?“

Jimbo na mě zaměří rozostřený zrak. „Nazdárek, se jmenuješ?“

Zdvořile se usměju, ale vrátím se k rozečtené knize. Hlučnou skupinu naštěstí rozptýlí letuška, která kontroluje bezpečnostní pásy. Vtipkuje s nimi, zatímco já se zabořím do sedadla a jsem vděčná, že jsem unikla jejich pozornosti.

Během chvilky je bezpečnostní instruktáž u konce a stroj se rozjíždí, zvedá a odlétá.

„Tak jak se jmenuješ?“

Odtrhnu oči od knihy a podívám se na upocenou

rudou tvář kluka v mé řadě. Proboha! To musí být tak upovídaný? Vážně si chci číst a mít klid.

„Alice,“ odpovím s úsměvem a doufám, že ho to uspokojí a dál už se vyptávat nebude.

Ale to jsem se spletla.

„Tak Alice, hm... a kam letíš?“

„Do Prahy.“

„Jo, to je náhodička. Letíš sama? Mohla by ses k nám přidat. Máme rozlučku se svobodou, tedy vlastně jenom Arnie.“

Jsem vychovaná, abych za všech okolností jednala slušně. Takže mu nedokážu odseknout, ať sklapne a nechá mě na pokoji.

Znovu se na něj usměju a vrátím se ke knize.

„Nejsi moc ukecaná, co?“

„Promiň, ale chci si číst.“

„Nejsme pro tebe dost dobrý, že jo?“

Sakra, začíná být fakt otravný. Nechci to řešit.

„Ale jo, jen si chci přečíst tuhle knihu.“

„Je zajímavá?“

Proboha, nech mě na pokoji! Ale mé vychování mi nedovolí neodpovědět. „Ještě nevím.“

Nakloní se a vytrhne mi ji z ruky. „O čem to je?“

„Můžeš mi ji vrátit, prosím?“

„Můžeš mi ji vrátit, prosím?“ zopakuje vysokým posměšným hlasem a drží knihu mimo můj dosah.

Koutkem oka postřehnu, že se chlapík na prostředním sedadle v řadě za mnou zvedá a suně se do uličky.

„Hele,“ řekne tomu idiotovi vedle mě. „Sedl jsem si na špatný místo. Tohle je moje.“ Ukáže na prázdné sedadlo uprostřed.

„Jasně, kámo. Posluž si.“ Naštvaný Jimbo vstane, aby se ten chlapík mohl protáhnout, a s omluvným pohledem mi vrátí knihu.

Uvědomím si, že je to ten chlápek v čepici, co stál za mnou na schodech.

Vděčně se na něj usměju a zamumlám: „Dík.“

Přikývne, nacpe si sluchátka do uší a dál sleduje film v telefonu. S hustým strništěm a v čepici, kterou si ještě nesundal, tmavých upnutých džínách a ošoupané kožené bundě, vypadá trochu jako hipster. Není to vůbec můj typ.

Je pravým opakem Marka. Vytáhnu mobil a zadívám se na jeho fotku staženou z oficiálního webu jeho zaměstnavatele. Pohled na ni mě okamžitě uklidní. Je úžasný a bude na mě čekat na letišti. Srdce mi nadšeně poskočí. Tmavě modré oči, tmavé vlasy a hladce oholená tvář. Je vážně sexy, zvláště v té bílé košili, tmavém obleku a tmavomodré kravatě, která zvýrazňuje barvu jeho očí. Marek Wilson, finanční poradce na oddělení mezinárodního obchodu britského velvyslanectví v Praze. Pracuju ve státní správě v Londýnské obchodní komory a posledního tři čtvrtě roku jsme spolu řešili česko-britské obchodní vztahy. Nikdy jsme se nesetkali osobně, ale hodně jsme si mailovali a posílali textové zprávy, a to nejen pracovní. Začali jsme spolu